

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

II. évfolyam 2. szám

1995. február - március

Imával az egységért

Carlo Carretto olasz pap 44 éves korában elvonult a sivatagba, hogy ott szolgálja munkájával és imájával Jézust. Ott ismerkedett meg többek között egy muzulmán kisfiúval, akit Abderamannak hívtak. A nyolcéves gyermek az egyik nap sírva jött hozzám, írja Carretto, és látom, hogy valami nagyon fontosat akar mondani. - Miért sírsz? - kérdem tőle. A fiú hallgat, és tovább sír. - Talán nem kaptál enni? Hallgatás. - Talán megvert az édesapád? Hallgatás. - Talán megszökött kedvenc kutyád? Hallgatás. - De Abderaman, kérlek, mondj már valamit! Bizzál Carlo barátodban! Abderaman tovább sír, kis teste szinte vonaglik, könnyei végigfolynak arcán, mellén és hasán. Elhallgatok és ez használ. A fiú bevallja: - Azért sírok, Carlo testvér, mert Te nem vagy mohamedán. - Valóban, én keresztény vagyok, és hiszek Jézusban. Ám egy az Istenünk, és ha hűségesen szolgáljuk, együtt leszünk a paradicsomban. - Nem, nem! - kiáltott Abderaman, - ha nem leszel muzulmánna, akkor a pokolba jutsz! - Ki mondta ezt neked? - Táleb, a Korán-iskola tanítója.

Tanulság: egymás felé első lépés a tisztelet, bármilyen nézetet is vall a másik.

Az elmúlt évtizedekben komoly emberi erőfeszítések folytán sok-sok egyezmény, dokumentum született, melyekben jelentkeznek mind határozottabban a közeledés jelei minden oldalról. A párbeszéd folytatódik, melynek alapja a másik fél elmélyült megértése.

A tevékenység és a kölcsönös jóakarát ellenére az ökumenikus mozgalom mégis mintha a fáradtság jeleit mutatná. Ezt a benyomást részben talán az is magyarázza, hogy szenzációs oldala már elfakult.

Úgy áll a dolog az ökumenizmussal, mint egy felszálló repülőgéppel. Induláskor a motorok süketítő zajt csapnak. Mikor aztán a gép a magasba ért, elérte az utazási magasságot, csend áll be. Az ember még azt sem veszi észre többé, hogy halad. Csak néhány légköri zavar és a pilóta felszólítása, hogy csatoljuk fel biztonsági övünket, emlékeztet újból, hogy folyvást úton vagyunk.

Az ökumené soha sincs holtpontra. A repülőgép teljes sebességgel halad, és a felhők

hasadékain át kezdjük észrevenni azokat a síkságokat, ahol majd holnap elő lehet készíteni a leszállási műveleteket. A keresztények látható egysége felé haladás olyan megfordíthatatlannak látszik, hogy azt reméljük: az óra közeleg.

Az első ezredév a maga egészében a megoszthatatlan Egyház ideje volt. A második ezredév, 1054-től napjainkig, a szétszaggatott Egyház ideje. Szabad és kell bizakodnunk, hogy a harmadik évezred a teljes egység, a teljes közösség helyreállítása lesz.

Nem mondhatjuk sohasem eleget: az egység Isten ajándéka, kegyelem, amit együtt kell kikönyörögnünk az Úrtól. Minden ökumenikus erőfeszítés küszöbén emlékeznünk kell Bea bíboros szavára: *"Az egység küszöbén csak térden állva juthatunk át."*

Intenzíven együtt kell imádkoznunk. Tesszük is ezt az egységért való imádság hetében. De ez még csak egy igen félénk, szórványosan jelentkező, legelső lépés. Persze ez is haladás. De hiányzik belőlünk a természetfeletti türelmetlenség lehelete: túl könnyen visszavonulunk Isten türelme mögé, elfelejtve, hogy Isten vágyva vágyik elfogyasztani az egység húsvéti lakomáját, jobban vágyik rá, mint mi.

Csakis a Lélek imádkozhat hathatósan bennünk, olyan mélyen, ahogy Isten akarja. Csak az Ő hatására mondhatjuk ki Jézus nevét úgy, amint keresztényekhez illik, vagyis testvéri egységben. A Lélek dolga, hogy egyesítsen bennünket Jézus Krisztusnak, mint Urunknak elismerésében. Ő virraszt az eszmecserék mélyén.

Meg kell nyílnunk együtt az imádságban a Szentléleknek. Ez az ökumenizmus legfőbb feladata. Istennek ez a közös hívogatása új mélységekbe, az Ő mélységeibe, a Szeretet mélységeibe juttat bennünket. Ezt élhetjük meg ezekben a közös együttléteketben, amikor együtt imádkozunk. Mindenki őrizze meg a saját mivoltát, miközben tiszteletben tartja a másét. Maga a Lélek teremt majd szimfónikus összhangot az imádságból, föltéve, hogy mindegyik hangszer, a maga sajátos hangját viszi bele.

Miszori Zoltán
káplán

Számvetés

Másfél éve tevékenykedik az újraválasztott Egyházközségi Képviselőtestület. Túl a megalakulás lelkesedésén, az újszerű és közakaratra törekvő - divatos zsargonban: demokratikus - választási eljárás, az azt követő hétköznapok kemény, a magyar valóságot nem nélkülöző küzdelmein, illendő megállni egy pillanatra, és visszatekinteni, számvetést tenni működésünkről.

Tevékenységünk megítélése nem a mi feladatunk. Önelégültség azonban választott, közügyekkel foglalkozó testületet soha nem keríthet hatalmába. Jól akkor dolgozunk, ha a kitűzött célokat teljesítjük, a hívek elvárásainak eleget teszünk, és az egyházi vezetést megfelelően segíteni tudjuk.

A munkacsoportok tevékenységét értékelve megállapítható, hogy csak elkötelezett, karizmatikus hozzáállással lehet a kialakított kereteket megtölteni. Emiatt vannak nagyon jól - jól - gyengébben működő munkacsoportok. A gyakorlat azt mutatja, hogy egyes témakörökben indokolt volna összevonást végrehajtani (karitatív - család gondozó, üzemeltetési - épületkarbantartó).

A templomépítő munkacsoport feladata nem belső plébániai tevékenység, hanem az új, kertvárosi "Mindszenty"-emléktemplom felépítése. A legnagyobb nehézségek e témakörben adódnak. Önkritikusan be kell vallani, hogy ezen a téren nem tudtuk mindazt teljesíteni, amit a hívőközösség tőlünk joggal elvár. Mentségeként tudható be, hogy nem igazán pozitív környezeti hozzáállás mellett egy kicsit széllal szemben evezve kellene előre haladni, és ez egyelőre nem megy. Nem megy azért, mert ilyen volumenű munka csak úgy készülhet el, ha valaki egyszemélyben mintegy "hátára veszi" az egész feladatot, és anyagi érdekeltség nélkül küzdeni tud a megvalósításáért. Lehet világi vagy egyházi személyiség is, nagy előny lenne a szakmabeliség. Papjaink annyira túl vannak terhelve, hogy tőlük nem várható el eleve ilyen áldozatvállalás. **Kérjük az építőipari szakmában, tervezésben szakember híveket, csatlakozzanak a templomépítő munkacsoport tevékenységéhez, és közösen próbáljuk a dolgot a holtpontról elmozdítani.** A jelenleg rendelkezésre álló - alapítványi számlán lévő - pénzösszeg, mintegy 4 millió Ft a tervezésre, tereprendezésre (gázvezeték kiváltásra) szűkösen elegendő. Gyűjtő akciókba a munka indulásáig nem akarunk belekezdeni.

Az újonnan megválasztott Képviselő Testület célul tűzte ki a Mária Magdolna-templom restaurálásának folytatását. A hetvenes években megfestett oldalkápolnák után a főhajó és szentély freskófestése, illetve az azt megelőző villanyvezetés és hangosítás lenne a feladatcsomag.

1994. évben elkészült a padlástér szerelése, valamint a hangosítás. Az utóbbit alapos előkészítés előzte meg. A munka karácsonyra elkészült, és minősége ellen nem lehet kifogás. Különbség a régi megoldással szemben, hogy a kórus külön erősítő rendszerről működik, továbbá az egy pontról szóló hangszóró tisztább hangot ad. A hangosítás kiépített rendszere művészi színvonalú zenei előadás közvetítésére is alkalmas.

Az 1995. év feladata a templom villanyhálózatának teljes felújítása. A meglévő vezetékrendszer 60-70 éves, a védőcsövek állapota olyan, hogy vezetékcsere kivitelezhetetlen. Így feltétlen szükséges az újra csövezés, a modern igényeket kielégítő elosztók beépítése. Egyúttal megoldandó a belső tér rejtett világítása. Ezek a munkák előfeltételei egy későbbiekben kivitelezendő freskó-restaurálásnak. A villamosítás végső lépéseként a '60-as években tönkrement csillárok visszaállítását kell elvégezni, ez azonban már a következő évek feladata lenne.

A megvalósítás menetrendjét anyagi lehetőségeink határozzák meg. A Képviselő Testület, azon belül a gazdasági munkacsoport felelős azok biztosításáért.

Hangsúlyozni kell, hogy a felújítási és beruházási feladatok csak töredékét képezik annak a munkának, ami a napi működőképességet hivatott fenntartani, a liturgikus folyamatok kiszolgálásától a hitoktatáson és felnőtt rendezvényeken keresztül egészen a karbantartási tevékenységekig vagy éppen a takarításig.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik egyházközségünk működését önzetlen munkájukkal segítették. Itt többszörösen is érvényes az az elv, hogy egy ember munkája annyit ér, amennyi fénye az Istenszeretnek, a kötelességtudatnak és a felebaráti szeretetnek visszacsillan róla.

Csertán Ferenc

a Mária Magdolna Egyházközség világi elnöke

Az egyházközség Karitás Szervezetének kérése: ha valaki fel tud ajánlani egy fekete-fehér TV-készüléket, kérjük, jelentsé a plébániahivatalban.

Miután az újrakezdő Notre Dame Rend működésének immár harmadik évébe lépett, iskolája: a Mindszenty József Általános Iskola pedig sikerrel zárta első, az 1993/94-es tanévét, köztudott, hogy nemcsak a város kulturális életében kezd gyökeret verni mindkét intézmény, hanem vallás-erkölcsi téren is egyre fontosabb szerephez jut. Kívánatos tehát, hogy minél többen nyerjenek betekintést falai közé. Ezért öröm számunkra, hogy a kezdeti "krónikás" beszámolók után külön rovathoz jutottunk a Mária Magdolna Egyházközség lapjában: az Ünnepi Harangszó-ban. Köszönet érte a szerkesztőségnek!

Mi újság a zárdában?

1994. december 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén rég, majd 44 éve nem látott eseménynek tanúi lehettek a zárdakápolna falai. A Notre Dame Rend két fiatal zalaegerszegi noviciája tette le ugyanis e napon ünnepélyes keretek között első, három évre szóló fogadalmát. De halljuk csak őket, meséljék el maguk a főszereplők hivatásuk útját!

Márkus Ildikó, Gemma nővér

A szolnoki közgazdasági szakközépiskola számviteli tagozatán érettségiztem.

Később a Dunántúlra kerültem, s Székesfehérváron az Országos Papi Otthonban dolgoztam mint betegápoló. Közben elvégeztem a teológia levelező tagozatát Budapesten, majd ugyanott hitoktatói

képesítést is szereztem.

Olyan ember szerettem volna lenni, aki teljesen Istennek él, de ugyanakkor az emberek szolgálatára is fel tudja áldozni önmagát. Hivatásomat megerősítette, hogy az ott dolgozó nővérek között találtam is ilyen példaképet.

Így természetes, hogy amikor a szerzetesrendek újranyitották kapuikat, az ő rendjét: a Notre Dame Női Kanonok- és Tanítórendet választottam.

Mivel 1991-ben még nem volt lehetősége a rendnek a szerzetesi élet megkezdésére, az általános főnöknő Párizsban jelölte ki a házat, ahol a közösségi élet keretében megismerkedhettem a rendi szellemmel, elsajátítva közben a francia nyelvet is.

1994. július 4-e óta élek Zalaegerszegen. Nagyon örülök, hogy itt a Rendnek iskolája van, ahol nemcsak oktatják, hanem nevelik is a gyermekeket.

Rendalapítóink a neveléssel remélték megújítani koruk társadalmát. Gondolom, ez olyan program, amelyre érdemes ma is egy életet rászánni.

Ezért lettem Notre Dame nővér.

Dupák Julianna, Erzsébet nővér

Életem különös eseménnyel kezdődött. A sárbogárdi szülőotthonban világrajöveletem után egy Notre Dame nővér kezébe jutottam, aki felajánlott a Szűzanyának... Édesanyámat korán elvesztve, Isten kegyelméből a szentségekben mégis részesültem.

1981-ben szereztem meg a férfiszabó szakmát. A következő évek nagy változást hoztak életembe. 1982-ben a székesfehérvári papi otthonba kerültem dolgozni, ahol a betegápolók között dolgozott egy zalaegerszegi nővér is, aki nagy hatással volt reám.

Beszélgéseink során derült ki, hogy ő volt az, aki születésemkor felajánlott a Szűzanyának. Az otthon alkalmazottjaként elvégeztem közben a szakács és vendéglátóipari eladó szakmát is.

Több, mint tíz év telt el, hogy rádöbbenjek, az én lelki éhségemet, vágyaimat e világ sohasem tudja kielégíteni, csak az Isten.

Így már csak az utolsó döntés hiányzott. 1991-ben felvételemet kértem a zalaegerszegi Notre Dame Rendbe. Mivel itt akkor még zárdai közösség nem volt, két évre Párizsba küldtek kiképzésre, ahonnan sok tapasztalattal, francia nyelvismeretben és lelkileg gazdagodva örömmel tértem haza.

1993-tól az újra induló Notre Dame zárda tagja vagyok. Itt konyhavezetőként szolgálom intézetünk gyermekeit és a testvéri közösséget.

Terveim a jövőre: szeretetben szolgálni, engesztelni, áldozatot hozni. Boldog vagyok, hogy egészen Krisztushoz tartozom. Köszönet és hála érte a Mindenhatónak és mindazoknak, akik életutamon mindehhez hozzásegítettek. Isten fizesse meg!

A szétszakadt közösség (Mk 10:35-45)

"Az egység sodrában" - ez volt annak a könyvnek a címe, melyet teológiai hallgató koromban elsőnek olvastam az egység kérdéséről. A tartalma már kiesett emlékezetemből, de a cím segítségével még tudok rá következtetni. Évtizedek távolából arra gondolok, hogy nyilván az író szándékát fejezi ki a könyv, elkötelezettségét a keresztyének egységével kapcsolatban. A maradandó emlék úgy él bennem, hogy az egységért való fáradozás nem ígér sikert, ha unottan, csalódottan, megkeseredetten végezzük. A nagy kérdés természetesen az, hogy mit tekinthetünk az egységért való fáradozás sikerének? Saját nevemben szólhatok csak. Meg vagyok győződve, hogy a siker csak az lehet, ha senki sem érzi magát a másiktól legyőzöttnek, ha egyikönket sem tart félelemben a másik nagysága. A siker - hitem szerint - nagyon egyszerű: közösségvállalás a másikkal. Elfogadom a másikat, de úgy is, hogy befogadom, nyitottá teszem előtte az én megtalált és megélt közösségemet. Áldott siker: ha igényt tart rá, útítarsa leszek Krisztust követő útján.

Évekre visszatekintve szívesen emlékezem az imahetekre, amikor mindannyiunk figyelmének középpontjában az egységért végzett szolgálat áll. **"Imádság a keresztyének egységéért"**. Minden jószándékú igyekezetünket alapjaiban gyengítené, vagy teljesen komolytalanná tenné, ha a templomon kívül úgy viselkednének a különböző egyházakhoz tartozó keresztyének, mintha semmi közünk nem lenne egymáshoz. Az egységért végzett munka nem csak a papok, lelkipásztorok kiváltsága. Ellenkezőleg: mindannyiunké. E falakon kívül nem viselkedhetünk úgy, mintha soha nem hallottuk volna, hogy az egység áldás és feladat. Ajándék és szolgálat.

Márk evangéliuma számomra egyértelműen megmondja, hogy nem elég a "van". Nem volt elég az, hogy a tanítványok közösségében ott volt Jézus. Nagyon fontos, hogy jelen volt. A történelekből világosan látszik, hogy a szent apostolok együtt voltak, jelen volt közöttük Jézus Krisztus, mégsem volt élő a közösség, mert a versengés megosztotta őket. Ki a nagyobb? Kiket illet az első hely?

Félelmetes belegondolni, úgy tűnik, minden feltétel biztosított, hogy a csoport közösség legyen: együtt vannak 12-en, közöttük van Jézus, de a versengés szándéka és szelleme szétdarabolja őket. Olyan ez, mint a költői megfogalmazás: "gúzsbakötve táncolunk!".

Lehet, hogy sokféle emberi feltételnek megfelelենek, melyek alapján azt mondhatnánk: a legideálisabb csoport. És mégsem az! Amikor a közösségen belül az "én" igénye lesz a domináns, az a közösség nem közösség. Hitem szerint még a csoportigény sem kerülhet az első nélyre. Nem lehet az első helyen az eszme sem! Azt gondolom, ha érző szívvel megpróbálnánk összeszámlálni a mindenféle eszmék áldozatait, sírnunk és zokognunk kellene. Az első helyen a teológia, krisztológia alapján a diakónia, a szeretetszolgálat állhat. A krisztusi tanítás lényege szerint, a mai evangélium szerint **az egyházban nem az emberi méltóság, hanem a szeretet a legnagyobb hatalom.**

Az egyházban mint Krisztus testében az igazi hierarchia: a diakónia. A diakónia pedig nem más, mint önmegtágadás által a krisztusi példát követni a szeretetszolgálatban. Hitem szerint ez az Isten népének útja, ez a nagyság krisztusi útja.

Az idei egység hetének fő gondolata a közösség. Görög kifejezés szerint koinónia. Néhány további jelentése: közösségvállalás, részesedés, részvétel. Az egység ajándék és feladat. Az egyház nem a tökéletesek, a beérkezettek közössége, hanem az útonjáróké. Az egyház Isten vándorló népe, és éppen ezért nem elégedhet meg a "van"-nal. A közösség ajándék és feladat. Nem elég a "van", mert Isten ajándékait arra adja, hogy engedelmisségünk és szolgálatunk nyomán több legyen. Természetesen a több nem mennyiséget, hanem minőséget jelent.

Krisztus a tanítványok kérdésére adott válaszában nem zárta el a naggyá levés útját, ellenkezőleg, felnyitotta rá a kérdezők szemét. Lehet naggyá lenni. **A fölfelé azonban lefelé kezdődik.** A lehajlásban, a felemelésben, a segítségben, a sebek bekötözésében, a könnyek letörlésében.

Krisztus indulatával fordulunk embertársaink felé, s a megtört ember megtörttségében Krisztust szolgáljuk.

A keresztyéni élet lényege szerint közösség. Közösség Istennel és egymással. A keresztyén ember nem egyke. Testvéri közösségben élhet testvéreivel. A legszentebb isteni élet gazdagsága közösség: Atya, Fiú, Szentlélek.

A mindennapi keresztyén élet áldása és feladata: közösség: **"Veletek vagyok"**. Immánuél, velünk az Isten. Ti pedig testvérek vagytok mindnyájan. Ez a keresztyéni életút és a jövődöre nézve szent ígéret, célbaérkezés: **"Isten lesz minden mindenkben"**.

Török Zoltán
református lelkész

Mindannyiunk példája: Jézus (Jn 13,15-17)

Vannak emberek, akik azt állítják, hogy az emberi élet olyan, mint egy művészi alkotás. Nézzük, hogyan készül el a festmény! Adva van egy minta, a művész képzelete és tehetsége. Ebből a három összetevőből készül el a festmény. - Az életünk képe is így készül. Mert mindenkinek van valamilyen mintája, példaképe. A gyermek másolja a nagyokat, a nagyok a még nagyobbakat, hiszen hozzájuk akarunk hasonlítani.

Így azután - számomra - az emberiség történelme sem más. Van, aki Istent, van, aki a másik embert, és sajnos van, aki a sátánt utánozza, tekinti példaképének. Ezek után nem is meglepő, ha a mai világban többen felteszik a kérdést: *En merre menjek? Ki legyen a példaképem? Kihez hasonlítsak?*

Jézus az evangéliumban azt mondja: *"példát adtam nektek"*. Ha ezt egy zsarnok, kegyetlen, nagyhatalmú úr mondaná, akkor idegenkednénk tőle. De Jézus mondja. Méghozzá akkor, amikor az utolsó vacsora előtt megmossa tanítványai lábát. Jézus pedig ezzel a csendes alázattal, a szeretet lehajlásával mondja: *"példát adtam nektek"*.

1./ Így azután nekem a mai ige első mondanivalója, hogy JÉZUS MINDENKI PÉLDÁJA! - Valószínűleg mindenkinek van példaképe. Persze más a gyerekek, a fiatalok, a felnőttek és az idősök példaképe. Más a nők és más a férfiak példaképe.

Nekünk igazán megnyugtató érzés lehet, hogy van Valaki, akit egyszerre és mindannyian körülülhettünk. Mert Jézus mindenki példája! Mindenki kaphat tőle valamit, amitől szebb és tökéletesebb lesz az élete.

A fizikaórán a tanárunk egy kis üvegbe bele-szórt grafitport. Majd ugyanebbe az üvegbe hozzá-adott vasreszeléket. Végül a kettőt összekeverte, és kiszórta az asztalra. Szétterítette, és felszólított bennünket: - Akinek van kedve, válogassa szét a grafitport és a vasreszeléket! Senki nem vállalkozott a feladatra, hiszen nincs az az emberi türelem, amely erre képes lenne, pedig a vasreszelék fényes, míg a grafitpor fekete. - Ekkor tanárunk elővett egy mágneset, és elhúzta az asztallap felett. A vasszemek kiemelkedtek a grafitból, és hozzátapadtak a mágneshez.

Számomra Jézus Krisztus példája a földi életem mágnes! Hiszen aki az Ő vonzókörébe kerül, az kiemelkedik a fekete környezetéből. Így lehet Ő mindenkinek és mindenütt a példája: templomban és otthonainkban, munkánkban, a sátán árnyékában és a kereszt tövében.

2./ A másik hangsúly azon van, hogy JÉZUS ÖRÖK PÉLDAKÉP az ember számára! - Mi úgy

válogatjuk a példaképeinket, mint a régi pogányok az isteneiket. Ha meguntam vagy elégedetlen vagyok veled, akkor felcserélem egy új istenségre.

Emlékezzünk csak vissza: gyermekkorunk óta hányszor váltogattuk a példaképeinket!? Melyik fiú ne akart volna mozdonyvezető lenni. De jött a tornatanár vagy az autóversenyzők, akik elfoglalták az eredeti példakép helyét. - De miért is váltogatjuk őket? Mert vagy mi változtunk meg, vagy a példakép - ideál elhalványodott előttünk.

Jézus örök példakép! A csecsemő első felsírásától a halálos utolsó sóhajáig egyformán hűséges és nem változó példakép. Őreá nyugodtan építhetünk, mert Ő ezek után sem fog változni, hiszen az Isten arcképét mutatta meg az embernek.

3./ Jézus Krisztus személye azonban nem olyan, mint a filmcsillagok vagy a rock-sztárok alakja, akit csak nézni kell! Jézus olyan példakép, akit KÖVETNI KELL!

Azt mondják, hogy a csillagok egymástól kapják a fényüket. Mindig az a csillag ragyog a legfényesebben, amelyiket erősebb csillagfény világít meg. - Ezen a földön mi is hatással vagyunk egymásra. Egymás szavait, mozdulatait akaratlanul is átvesszük. - De van-e jobb társaság, mint Jézusé? Hiszen Ő azt mondja: *Én példát adtam, s ti "boldogok vagytok, ha megértitek ezt, és így tesztek"*.

4./ De ha csak ennyiről szólna az ige, akkor néhányan biztosan azt mondanák: gyönyörű tanítás volt. Viszont innentől kezdve Jézus szavai ítéletté válnak az ember számára. Mert az igaz, hogy egy apátlan-anyátlan árvának sok mindent elnéznek az emberek, hiszen ugyan kitől tanulhatta volna a helyes életet. De mi mit fogunk mondani, ha egyszer számadásra érkezünk az elrontott életünkkel? Mert Jézus akkor is megismétli: - *Én példát adtam nektek!* - Nem érzed, testvérem, hogy Jézus szava milyen szemrehányó?

Boldog csak az lehet, akiben az Isten meglát valamit Jézus Krisztus arcából. - Kinában egy misszionárius nagy lelkesedéssel beszélt Jézus szeretetéről, szelidségéről, türelméről, segítő jóságáról. Minden gyerek nagy figyelemmel hallgatta, de egy kislány különösen érdeklődő volt. Egyszer csak felkiáltott: - *Én ismerem ezt az embert, ott lakik a mi utcánkban!*

De jó lenne, hogy amikor Krisztusról beszélnek az emberek, akkor másoknak az jutna eszébe RÓLAD: *Én ismerem ezt az embert, ott lakik a mi utcánkban!*

Január 15-22-e között imahe-
tet tartottunk Zalaegerszegen is,
mint a világ valamennyi keresztény
templomában. Tudatosan és őszinte
vággyal, igénnyel könyörögtünk a
közös Atyához, a mindannyiunkért

egyformán meghalt Jézus Krisztushoz és az Isten
szétszórt gyermekeit összegyűjteni elküldött Szentlé-
lekhez. Kértük, hogy az Újszövetség Egyházát hit-
ben és szeretetben tegye eggyé, ahogyan Krisztus
Urunk imádkozott érte csodálatos főpapi imájában az
utolsó vacsorán /L. Jn 17,6-26/. Amit szétszakított a
századok folyamán sok emberi gyarlóság, azt csak
Isten tudja igazán orvosolni.

Krisztus Egyháza sem mentes az emberi gyar-
lóságtól, hiszen emberekből áll. Az ősegyházat az
őket megfigyelő pogányok úgy jellemezték: *"Nézzé-
tek, mennyire szeretik egymást!"* Ennek ellenére
Szent Lukács feljegyezte: *"Ez idő tájt, hogy a
tanítványok száma egyre nőtt, zúgolódás támadt a
görögök közt a zsidók ellen, hogy a mindennapi
alamizsnaosztáskor az ő özvegyeiket háttérbe
szorítják."* /ApCsel 6,1/

Ehhez hasonlóan a későbbi századokban is
lappangtak hitbeli vagy kormányzási ellentétek,
amelyek aztán felszínre jutottak időnként, és mint a
ki nem kezelt fertőzés a testben, ezek is sebbé váltak;
fájdalmas, keserves vitákká, bántásokká, nem egy
ízben öldöklő háborúkká is. Kár volt mindezért, és
nagyon sajnálatra méltó, hogy e fájdalmas állapot
többször konzerválódott.

Mindez jól nyomon követhető a nagy keleti
egyházzszakadásban.

Kelet és Nyugat két különböző szellemiséget
képvisel. Ez istengyermekségük, közös hitük és
összetartó szeretetük terén nem jelent semmiféle
akadályt. De lehet félreértések és félremagyarázások
kiindulópontja.

Ma már tudjuk, hogy a felelős vezetőknek ezt
kellett volna mondaniuk: Örülünk, hogy színpompás
a liturgiátok, - hogy a kovászos kenyér is átváltozik
Jézus testévé -, hadd hordja a konstantinápolyi
püspök a pátriárka, sőt Kelet Pátriárkája címet.
Viszont tartsátok meg a lényegét, az egységet a
lényegesben, és akkor Szent Ágoston bölcs igéje
szerint Egyházunk megmarad épségben: *"A
szükségesebben egység, a nem-szükségesebben
szabadság és mindenben szeretet."*

A kellően át nem beszélt problémák és a
tűszúrásoktól felingerelt idegesség viszont 1054-ben
szakadáshoz vezetett. Jézus varratlan köntösét nem
szabdalták szét a marcona és haszonleső katonák.
Krisztus Egyházát viszont széttépte a művelt, de
kellő bölcsesség és alázat nélkül döntő vezetőtestület.

A legújabb korig elhúzódó egyházzszakadást

századunk közepén kezdte orvosolni a Gondviselés.
Egy bölcs és alázatos püspök, Giuseppe Roncalli,
pápai követként hosszú éveken át volt nemcsak az
Egyház, hanem a józan jóság követe is a keleti
egyházak felé. Később XXIII. János néven már pápai
tekintéllyel képviselte előbbi küldetését: a jóság és
szeretet hidverését. Szállóigévé lett elve: *"Nyissuk ki
az Egyház ablakait"*, gyakorlatilag annyit jelentett:
ne konzerváljuk a megáporodott elzárkózottságot,
hanem gondolkodjunk, ismerkedjünk, és előbb-utóbb
rájövünk arra, hogy nem jó testvéreinktől elszakadva
élnünk. Nem lehet Krisztus vonzó, hiteles
eszménykép a jelenkorban a növekvő közöny és
istentelenség által átgyúrt emberek számára, ha a
krisztusi emberek = keresztények nem élnek hit- és
szeretetegységben /v.ö. Jn 17,21/.

Munkája beérett halála után. Utódja, VI. Pál,
pápasága első évében találkozott Jeruzsálemben
Kelet legfőbb papjával, Athenagorasz konstantinápo-
lyi pátriárkával. Nyilvánvalóan nem véletlenül utaz-
tak egyazon időben a Szentföldre. A pátriárka termé-
szetesnek találta, hogy ő megy a pápához, bár "sem-
leges területen", de a jeruzsálemi kat. pátriárka rezi-
denciájába. Viszont a pápa is nagyvonalú és bölcs
volt: az Egyházban utána következő legnagyobb
méltóságot, a biborosi kollégium dékánját küldte a
kapuhoz, hogy illően fogadja ott a nagy testvért. A
fogadóteremben pedig felállt, elébe ment a sokmillió
testvért képviselő pátriárkának, és testvéri békecsó-
kot váltott vele. Ezzel az akkor 910 éves sebre került
gyógyír. Gyönyörű pillanat! Megindította akkor min-
den jóérzésű ember szívét. Aztán maga mellé ültette,
és nagy elődje, mestere észjárása szerint kereste és
meg is találta azt, ami összeköt, félretette, ami még
mindig elválaszt.

Viszont mindketten tudták, hogy a visszaút
ezzel még nem tökéletes. Bizottságokat állítottak fel,
hogy tisztázzák a vitás kérdéseket, így a gyökerek is
orvosolva legyenek. Feloldották kölcsönösen az
1054-es, elhamarkodott kiközösítéseket. És az
ugyancsak szellemóriás Athenagorasz precízen meg-
fogalmazta a lényegét: *"Alig várom, hogy eljőjön az
idő, és együtt misézhessem VI. Pállal, és ő öntse a
kehelybe a bort és én csöppentsem hozzá a vizet."*

40 éve ennek. A tömegek - sajnos - nehezen
mozdulnak, az azóta 940 évesre öregedett szakadás
nem orvoslódott teljesen. A bizottságok dolgoznak.
Évente küldöttség megy Rómából Konstantinápolyba
Szent András ünnepére, viszontküldöttség Rómában
Szent Pétert ünnepli közösen, de a formális és szív-
szerinti egység még nem jött létre. Ima kell, sok,
alázatos ima, és alázatos lelkiület mindkét oldalon.
Nyitott ablak, meg sok-sok türelem.

A televízió védőszentje

Ha valaki megkérdezné tőletek: ki a televízió védőszentje, bizonyára kevesen tudnátok rá választ adni. Szent Ferenc első női követőjét, Szent Klárát XII. Pius pápa 1958. február 14-én a televízió védőszentjévé nyilvánította. S hogyan eshetett a választás egy több mint 700 évvel ezelőtt élt szentre? Megtudhatjuk Assisi Szent Ferenc Virágoskertjéből, a Fiorettiből:

Szent Klára karácsony éjszakáján

Szent Klára egyszer olyan beteg volt, hogy még a templomi közös imádságokon sem tudott megjelenni. Amikor elérkezett Krisztus születésének ünnepe, az apácák mind elmentek a hajnali zsolozsmára, neki pedig ágyban kellett maradnia. Nagyon bánkódott, hogy nem részesülhet a többiekkel együtt a lelki örömben. Ám Jézus Krisztus, az ő Jegyese nem akarta őt vigasztalanul hagyni, ezért csodálatos módon angyalai által elvitte őt Szent Ferenc bazilikájába, s így lehetővé tette, hogy jelen legyen az éjjeli misén és hajnali zsolozsmán, sőt meg is áldozhasson, s mindenek végeztével visszavitte őt ágyába.

Az apácák pedig, miután Szent Damján templomában befejeződött az istentisztelet, visszatértek Szent Klarához, és így szóltak hozzá:

- Ő, Anyánk, Klára nővér, mily nagy örömben volt részünk Jézus születésének ezen a szent éjszakáján! Bár megengedte volna Isten, hogy te is velünk légy! - Szent Klára erre így válaszolt:

- Drága nővéreim és leányaim, hálát és dicséretet zengek az én Uramnak, az áldott Krisztusnak, mert nemcsak részt vehettem e szent éjszaka megünneplésében, hanem még nagyobb

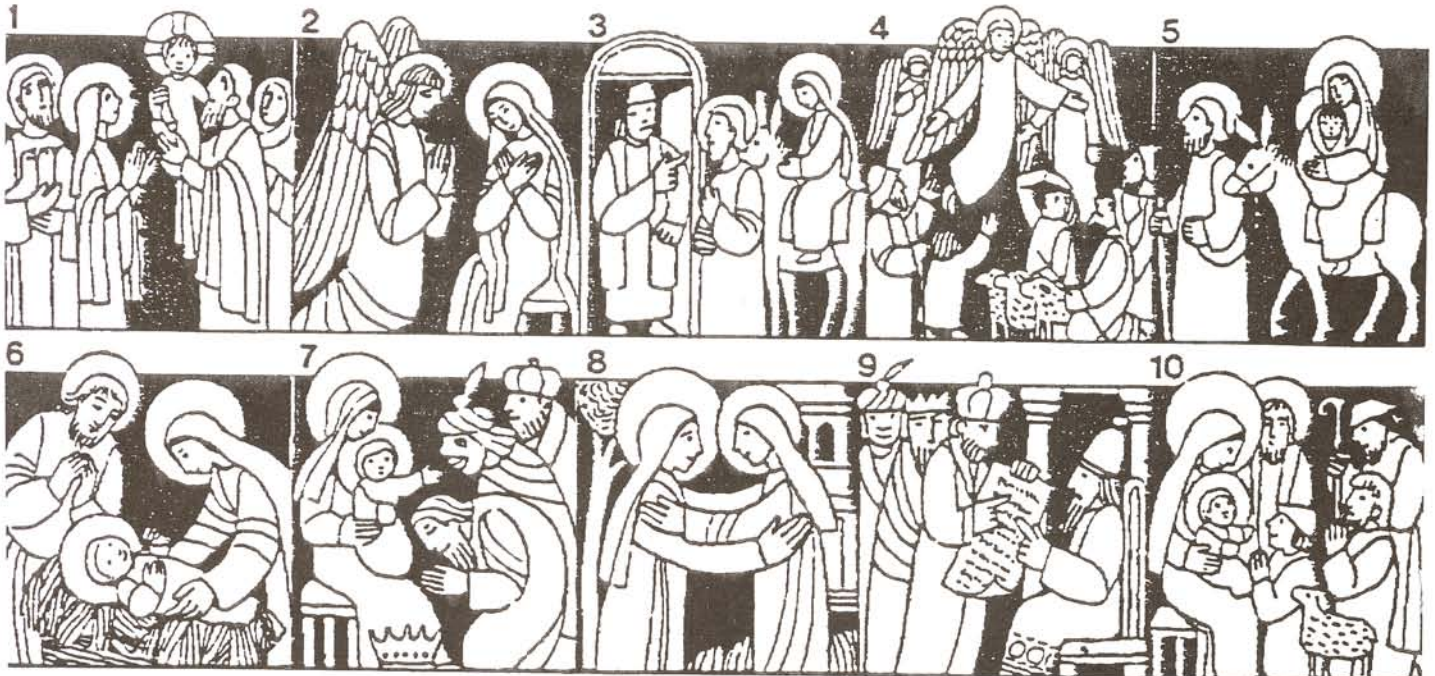

lelki örömben volt részem, mint nektek: mivelhogy Szent Ferenc Atyánk gondoskodásából és az én Uram Jézus Krisztus kegyelméből Szent Ferenc Atyám bazilikájában voltam, testi-lelki fülellemmel hallottam az énekes zsolozsmát és az

orgonajátékot, és szentáldozásban is részesültem. Örvendeztetek tehát a nekem juttatott sok kegyelemért, és adjatok hálát a mi Urunk Jézus Krisztusnak.

(A csoda, melyet a Fioretti kissé kiszínezve ad elő 1252 karácsonyán történt. Szent Klára szentté avatási porénekektől csak arról szólnak, hogy Klára betegágyában úgy hallotta a Szent Ferenc templomában folyó ünnepi szertartást, az ének és az orgona hangját, az egész zsolozsmát, "mintha ott jelen lett volna". Viszont hozzáteszik, hogy látta is a templomban fölállított betlehemet.)

Állítsd össze számok szerint az események sorrendjét! A helyes megfejtést beküldők között könyvet sorsolunk ki! Címünk: "Ünnepi Harangszó" Szerkesztősége 8901 Zalaegerszeg Pf.: 91.

"Ház - sarkig tárt ajtókkal"

Ez a mondat többször is elhangzott a párizsi ifjúsági találkozón, és nemcsak Párizsra, Franciaország fővárosára vonatkozott, hanem azokra az egyházközségekre is, amelyek megnyitották templomaikat, lakásaikat a távolból érkező zarándokok számára.

Az európai találkozó közös megélése és átélése személyes elhatározásból fakad. A hit forrásait kutatva a kiengesztelődés útját készíti elő minden taize-i találkozó. A programba való bekapcsolódás, a közös imádságok, biblikus elmélkedések segítenek abban, hogy egyes kérdésekről mélyebben elgondolkozhassunk, és merjük életünket újramegújítani.

Ehhez elengedhetetlenül szükséges a belső előkészület. Hogyan osszuk meg másokkal önmagunkat, gondolatainkat, s ezen túllépve, hogyan adhatjuk oda magunkat teljesen Istennek? Honnan vegyünk erőt ahhoz, hogy túllépjünk az előítéleteken és mindenfajta elválasztó korlátot, ha még szívünkben nincs béke?

Ebben a néhány gondolatban foglalható össze a párizsi találkozó alapeszméje. Ezek mind-mind olyan kérdések, amelyeket a fiatalok átélnek, és rá megoldást, választ szeretnének kapni.

Ezért is oly vonzó évről évre a taize-i találkozó. Ez évben 100-120 ezer fiatal volt jelen.

A mi plébániánkról, ill. a környező településekről 124 fő, Iványi Ildikó tanárnő szervezésében pedig 44 fő vett részt az ifjúsági találkozón.

A találkozó, amely január 1-jén befejeződött, nem ért véget. Folytatódik a plébániákon és az egyházközségekben.

Minden taize-i találkozó tüzet ad, és a mi feladatunk azt megőrizni és továbbadni.

Dely László

Plébániai hírek:

Nagybőjti lelkigyakorlat: március 23-26-a között az esti szentmiseken tartja lelkigyakorlatos szentbeszédeit Nagy József celldömölki plébános úr.

A betegek szentségének közösségi kiszolgáltatása március 26-án, vasárnap a 10 órai szentmisén lesz.

Betegek húsvéti gyóntatása:

március 27-én a Szociális Otthonban,
március 28-, 29- és 30-án délelőtt a városi betegek,
március 31-én a besenyőiek,
április 2-án a Jánka-hegyiek gyóntatása.

Az egyházi adó 1995. január 1- től az alábbiak szerint változik:

az adó *minimális összege* keresőképes személyenként *évi 500.-Ft*, de lehetőség szerint az évi nettó kereset fél százaléka.

A szentmise-mondatás összege:

csendes mise: 200.-Ft,

énekes mise: 400.-Ft.

A Mindszenty József Általános Iskola várja azoknak a tanulóknak a jelentkezését, akik az 5. osztálytól itt szeretnék folytatni tanulmányaikat.

Az intézmény a *francia nyelv* intenzív oktatását is bevezeti kellő számú érdeklődő esetén. Az idegen nyelvek - *angol, francia, német* - tanítását szeptembertől korszerű nyelvi laboratórium segíti. **Jelentkezés: 1995. február 28-ig.** Az iskola címe: **Zalaegerszeg, Zárda u. 25.**

KÖNYVAJÁNLAT

Nemeshegyi Péter S.J.:		
Istentől Istenhez		370.-Ft
Szeretet az Isten		160.-Ft
Jó az Isten		160.-Ft
P. Henri Boulad:		
A misztikus test		354.-Ft
P. Slavko Barbarics O.F.M.:		
Medjugorje - A szeretet iskolája		150.-Ft
M. Basileu Schlink:		
Győzelem a bűn felett		180.-Ft
Romano Guardini:		
Az újkor vége - A hatalom		188.-Ft
Joseph Ratzinger bíboros - Christoph Schönborn püspök:		
Bevezetés a katolikus egyház		
KATEKIZMUSÁBA		275.-Ft
KIS MISEKÖNYV "C" ÉV		1450.-Ft
A könyvek megvásárolhatók: Zalaegerszeg, Ady út 58.		

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonként.
Szerkeszti: a Tájékoztatási Munkacsoport
Főszerkesztő: Mohos István
Felelős kiadó: Dr. Szabó Gyula
Szerkesztőség és a kiadó címe:
Zalaegerszeg, Balatoni u. 1.
Pf.: 91. 8901 Tel.:312-157
Tipográfia: Frimmel Gyula
Szedés: Galambos Cecília
Nyomás: Göcsej Nyomda Bt.
Vezető: Gyórfly Zoltán